

Arrest

nr. 72 900 van 9 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VROMBAUT, loco advocaat W. GARDIN, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 november 2009, verklaart er zich op 30 november 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 12 oktober 2011, verstuurd op 12 oktober 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Bajaur, provincie Khyber Pakhtunkhwa. U zou gewerkt hebben als soldaat bij “LEVIES” (militie). U zou bedreigingen hebben ontvangen van de taliban. Uw neef die bij de taliban werkt als chauffeur zou u verteld hebben dat de taliban wilden dat u stopte met uw werk bij “LEVIES”. U zou in augustus 2008 gestopt zijn met werken. Vanaf augustus 2008 verbleef u in het ‘IDP-kamp’ van Kacha Garai. U zou na drie of vier maanden dit kamp hebben verlaten. U zou naar Quetta zijn gegaan. U zou Pakistan eind

2008 of begin 2009 hebben verlaten. Via Iran zou u te voet naar Turkije zijn gegaan. In Turkije zou u een boot hebben genomen naar Griekenland. Van Griekenland zou u per boot in een gesloten container hebben gereisd naar Italië. In Italië reisde u naar Frankrijk per trein. In Frankrijk nam u de trein naar België. U diende in België op 23 november 2009 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een 'service kaart' van LEVIES, vier foto's over uw werk, twee foto's van uw kinderen en een envelop."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"U beweerde dat uw vrees voor vervolging tweeledig is. Enerzijds vreest u de Taliban. Anderzijds vreest u de overheid omdat u uw werk zou hebben stopgezet zonder dat u wist of uw ontslag aanvaard werd. Wat betreft uw vrees ten aanzien van de overheid omdat u uw werk voor "LEVIES" stopzette, dient opgemerkt te worden dat u niet exact kon aangeven wanneer u ontslag hebt genomen als soldaat bij "LEVIES" (militie). U stelde dat u in augustus 2008 uw laatste dag voor "LEVIES" werkte (zie gehoorverslag CGVS p.8). Volgens uw verklaringen zou u bijna zes jaar gewerkt hebben (zie gehoorverslag CGVS p.6). U legde uw 'service kaart' van "LEVIES" voor waarop de datum van inlijving staat. U kon zich niet herinneren wanneer u deze kaart ontving (zie gehoorverslag CGVS p.12). Volgens deze kaart is de datum van aanwerving bij "LEVIES" 2 oktober 2006 (zie document 2, groene map). Dat u zes jaar zou gewerkt hebben, komt niet overeen met het tijdsinterval tussen de datum dat u werd aangeworven namelijk 2006 en de datum dat u gestopt zou zijn met name augustus 2008. Twee maanden voor u stopte met werken in augustus 2008 zou u een 'application' hebben geschreven (zie gehoorverslag CGVS p.6). U weet niet of ze uw ontslag aanvaard hebben (zie gehoorverslag CGVS p.6). Het kan dus mogelijk zijn dat ze uw ontslag wel hebben aanvaard. U legde ook geen document voor. U stelde dat u dit document niet wil voorleggen omdat uw verblijfplaats in België dan bekend zal worden (zie gehoorverslag CGVS p.20). Het is echter aan de asielzoeker om zijn asielrelaas te staven. Het CGVS gaf u nog tijd om dit document te bekomen en neer te leggen. Tot op heden heeft het CGVS van u niets ontvangen (zie gehoorverslag CGVS p.20). Het CGVS kan dus niet nagaan of u wel degelijk uw werk hebt stopgezet, wanneer u juist gestopt zou zijn met werken of op welke manier u uw werk hebt stopgezet. Bovendien gaf u zelf aan dat u geen deserteur bent (zie gehoorverslag CGVS p.19). U stelde dat het niet alleen u was die vertrok bij "LEVIES" maar ook anderen zijn op dezelfde manier als u vertrokken (zie gehoorverslag CGVS p.16). De overheid zocht u ook niet toen u nog in Pakistan was (zie gehoorverslag CGVS p.16). U maakte dan ook niet aannemelijk dat u een vrees kende voor de overheid. Aangaande uw vrees ten aanzien van de Taliban dient te worden opgemerkt dat u deze onvoldoende staakt. U was op de hoogte van de bedreigingen van de Taliban vijf of zes maanden voor de acties in Bajaur (augustus 2008) plaatsvonden (zie gehoorverslag CGVS p.16). Het is dan ook opmerkelijk dat u pas in augustus 2008 met uw werk zou gestopt zijn (zie gehoorverslag CGVS p.8). Bovendien zou u de bedreigingen niet rechtstreeks ontvangen hebben van de Taliban (zie gehoorverslag CGVS p.18). Uw neef die voor de Taliban werkte, zou het dreigement hebben overgebracht (zie gehoorverslag CGVS p.16). Daarenboven reisde u overdag met de bus naar een verwant in Peshawar en keerde u 's avonds terug naar het kamp (zie gehoorverslag CGVS p.18). Het is weinig waarschijnlijk als u een vrees kende voor de Taliban dat u dan steeds heen en weer reisde tussen Peshawar en het vluchtelingenkamp. Verder dient opgemerkt te worden dat u verklaarde in het vluchtelingenkamp te Kacha Garai te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.14). U legde ook geen documenten voor ter staving van uw verblijf in dit kamp zoals een rantsoenkaart of registratiekaart. Nochtans verklaarde u dat uw naam werd geregistreerd (zie gehoorverslag CGVS p.14). Het CGVS gaf u nog tijd om deze documenten voor te leggen (zie gehoorverslag CGVS p.20). Tot op heden heeft het CGVS van u niets ontvangen. Bovendien gaf u aan dat de tent op naam van uw echtgenote stond (zie gehoorverslag CGVS p.14). Dit strookt echter niet met de Pakistaanse cultuur, waarin de vrouw ondergeschikt is aan de man en het niet waarschijnlijk is dat een verblijfplaats op naam van de vrouw zou staan. Bovenstaande vaststellingen doet het vermoeden rijzen dat u ergens anders verbleef. Dit vermoeden wordt versterkt door uw verklaringen dat u overdag verbleef bij een verwant in Peshawar (zie gehoorverslag CGVS p.18). Bovendien stelde u dat de mensen in het kamp met problemen overdag in het kamp verbleven en pas 's nachts buiten kwamen (zie gehoorverslag CGVS p.18). Het is dan ook bevreemdend dat u wel overdag naar Peshawar ging ondanks uw beweerde problemen (zie gehoorverslag CGVS p.18). Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan het beweerde feit dat u in dit vluchtelingenkamp verbleef. Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat u 45 dagen in Griekenland verbleef. U verbleef ook nog twee en drie dagen in Frankrijk en Italië (zie gehoorverslag

CGVS p.10). U hebt in Griekenland, noch in Frankrijk of Italië asiel aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.11). Wanneer een persoon zijn land van herkomst dient te verlaten wegens een vrees voor vervolging, dan is het niet meer dan logisch dat deze persoon zich na aankomst in een veilig derde land, zo snel mogelijk tot de autoriteiten aldaar zou wenden om bescherming aan te vragen. Hoewel vaak beweerd wordt dat de Griekse asielprocedure niet optimaal verloopt, bestaat ze wel. U had dus minstens de moeite kunnen nemen om asiel aan te vragen. Dat u zelfs deze moeite niet nam, breekt de ernst van uw vrees af. Ook had u asiel in Frankrijk of Italië kunnen aanvragen, maar dit hebt u ook achterwege gelaten (zie gehoorverslag CGVS p.11). Voorts erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart kan aanvaard worden aangezien uw identiteit hier niet ter discussie staat. Uw 'service kaart' van "LEVIES" en uw vier foto's kunnen aanvaard worden aangezien niet betwist wordt dat u voor "LEVIES" hebt gewerkt. De twee foto's van uw kinderen en de envelop kunnen zondermeer aanvaard worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk een vrees voor de overheid kende aangezien hij zijn werk voor LEVIES stopzette in augustus 2008. Verzoeker moest door de gevechten met de taliban noodgedwongen vluchten naar Peshawar en kon niet anders dan stoppen met werken. Verzoeker heeft aldus geen formeel ontslag kunnen nemen en vreest door de overheid als deserteur aanzien te worden. Volgens verzoeker zijn de argumenten in de bestreden beslissing om deze vrees te weerleggen naast de kwestie en niet in rechte en feite aanvaardbaar. Wat betreft de tegenstrijdigheid met betrekking tot de periode meent verzoeker dat er mogelijk sprake is van een misverstand waar hij verklaarde sinds 2006 werkzaam te zijn, terwijl er zes jaar begrepen werd. Verzoeker meent dat hij met zijn stukken bewijst dat hij effectief heeft gewerkt voor LEVIES. Er wordt verzoeker verweten dat hij de in juni 2008 geschreven *application* niet kan voorleggen. Verzoeker stelt dat het geen betoog hoeft dat hij effectief gestopt is met werken, aangezien hij is moeten vluchten en daardoor sedert augustus 2008 niet meer gewerkt heeft. Gezien zijn vrees heeft verzoeker dit document niet meer opgevraagd bij de overheid. Verzoeker stelt zelf dat hij geen deserteur is, maar hij vreest niettemin als deserteur bestempeld en vervolgd te worden.

Verzoeker stelt wel degelijk een gegronde vrees voor de taliban te hebben. Verzoeker was al langer op de hoogte van de bedreigingen door de taliban maar wilde niet deserteren zolang het bij bedreigingen bleef. Verzoeker is pas effectief gevlucht toen er gevechten uitbraken. Verzoeker wordt ook verweten dat hij de bedreigingen niet rechtstreeks ontving van de taliban maar van een neef. Vanwaar deze bedreigingen ook kwamen, verzoeker meent dat hij deze niet naast zich neer kon leggen. Het CGVS erkent dat de thuisregio van verzoeker getroffen is door de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten, maar raadt verzoeker aan zich elders te vestigen. Als verzoeker bedreigd wordt door de taliban heeft het volgens verzoeker geen zin om zich elders in Pakistan te vestigen en zou hij met een constante vrees voor vervolging moeten leven.

Volgens verzoeker mag uit zijn reistraject niet worden afgeleid dat zijn vrees niet gegrond is. Verzoeker wijst er nog op dat hij in Griekenland en in Italië geen asiel heeft aangevraagd, omdat de asielprocedure daar niet optimaal verloopt en dat hij in Frankrijk enkel op doorreis was naar België.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor immers uitdrukkelijk dat hij eind 2008 of begin 2009 bij LEVIES stopte en dat hij daar bijna zes jaar werkte (zie gehoorverslag CGVS, 6), terwijl de dienstkaart die hij heeft neergelegd 2 oktober 2006 vermeldt als datum van inschrijving. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake zou kunnen zijn van een misverstand. Uit het gehoorverslag kan niet worden afgeleid dat er problemen waren met de tolk. Verzoeker toont ook niet aan dat de zinsneden "sinds 2006" en "bijna zes jaar" in het Pasjtoe zo fel

op elkaar lijken dat ze gemakkelijk tot een misverstand aanleiding zouden kunnen geven. Hoe dan ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij door de Pakistaanse overheden als deserteur zou worden aanzien. Verzoeker verklaarde zelf dat hij in augustus 2008 stopte met werken, nadat hij reeds twee maanden daarvoor een 'application' zou hebben geschreven. Aangezien verzoeker zelf verklaart dat hij niet weet of de overheden zijn ontslag aanvaard hebben is het best mogelijk dat dit wel het geval is zodat hij niet als deserteur zal beschouwd worden. Verzoeker gaf overigens zelf aan dat hij geen deserteur is (gehoorverslag, 19) en dat ook anderen op dezelfde wijze LEVIES hebben verlaten. (gehoorverslag, 16). Gelet op de vaststelling bovendien dat de overheid verzoeker niet zocht toen hij nog in Pakistan was, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gezocht wordt door de Pakistaanse overheden.

Voor zover al enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring bedreigd te zijn geweest door de taliban aangezien hij nooit rechtstreeks bedreigingen heeft ontvangen en na deze beweerde moeilijkheden nog een vijftal maanden dagelijks heen en weer reisde tussen Peshawar en het vluchtelingenkamp, dient te worden opgemerkt dat verzoeker deze problemen zou kunnen ontlopen door zich elders in Pakistan te vestigen. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat niet overal in Pakistan openlijk strijd wordt gevoerd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten en dat verzoeker dit conflict dus kan ontwijken door gebruik te maken van een binnenlands vestigingsalternatief. Verzoeker die stelt dat het geen zin heeft om zich elders in Pakistan te vestigen omdat hij dan met een constante vrees voor vervolging moet leven beperkt zich tot blote beweringen die hij geenszins onderbouwt met concrete gegevens.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER